

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Goner

w sprawie z odwołania J.P.
przeciwko [...] Sztabowi Wojskowemu w K.
o jednorazowe odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 września 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt V Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w K.) na rzecz adw. T.Ż. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Szef [...] Sztabu Wojskowego w K., decyzją z 9 grudnia 2013 r., odmówił skierowania wnioskodawcy J.P. do właściwej wojskowej komisji lekarskiej i w konsekwencji wydał decyzję odmowną w sprawie przyznania mu jednorazowego odszkodowania.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł J.P..

Sąd pierwszej instancji ustalił, że J.P. w dniu 11 października 2000 r. zawarł umowę o pracę z Zakładem [...] w W., reprezentowanym przez komendanta H.G.. W umowie ustalono, że wnioskodawca zostaje zatrudniony na czas określony sześciu miesięcy i skierowany do wykonywania obowiązków służbowych w Polskim Kontyngencie Wojskowym w L. w składzie misji specjalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych „U.” U., na stanowisku kierowcy-operatora sprzężarki. J.P. w okresie od 25 października 2000 r. do 26 kwietnia 2001 r. przebywał w Polskim Kontyngencie Wojskowym w składzie misji specjalnych U. i wykonywał pracę, jako pracownik cywilny, w plutonie maszyn ciężkich, wchodzącym w skład pododdziału inżynieryjno-saperskiego, z tym że w okresie od 22 marca 2001 r. do 27 marca 2001 r. przebywał w szpitalu U. w L.. Wykonywał pracę kierowcy operatora. Podczas pobytu w Polskim Kontyngencie Wojskowym w L., J.P. nosił mundur ze stopniem sierżanta, ponieważ taki stopień był przypisany do jego etatu. Wszyscy pracownicy cywilni nosili stopień sierżanta, gdyż taki był przypisany do etatu, na którym byli zatrudnieni, niezależnie od posiadanego faktycznie stopnia wojskowego. Wnioskodawca posiadał tzw. nieśmiertelnik oraz nosił mundur i był wyposażony w broń. Pracownicy cywilni pracowali zazwyczaj w ubraniu roboczym, natomiast poza pracą chodzili w mundurze, posiadali też broń, głównie w celu „wzbudzenia postrachu”.

Odwolującemu się nie przedłużono umowy o pracę. W zaświadczeniu wydanym w dniu 9 kwietnia 2001 r. w L. przez Polski Kontyngent Wojskowy U. stwierdzono, że J.P. był zatrudniony w Polskim Kontyngencie Wojskowym U. od 25 października 2000 r. do 26 kwietnia 2001 r. oraz że na mocy obwieszczenia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 25 lipca 1994 roku w sprawie uznania terytorium Państwa L. za strefę działań wojennych (M.P. z 1994 r. Nr 46, poz. 375), rejon mandatowy Tymczasowych Sił ONZ U. od dnia 1 czerwca 1994 r. został uznany za znajdujący się w strefie działań wojennych.

Sąd pierwszej instancji ustalił również, że J.P. wystąpił 4 sierpnia 2012 r. z wnioskiem do Ministra Obrony Narodowej o przyznanie statusu weterana poszkodowanego w związku z doznany uszkodzeniem na zdrowiu w działaniach poza granicami państwa. Decyzją z 7 marca 2014 r. Minister Obrony Narodowej odmówił przyznania J.P. statusu weterana poszkodowanego, z uwagi na brak

przedstawienia przez wnioskodawcę dokumentów, o których mowa w art. 8 pkt 2-4 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa (Dz.U. Nr 205, poz. 1203), tj. protokołu powypadkowego albo decyzji o stwierdzeniu choroby zawodowej, orzeczenia właściwej komisji lekarskiej o związku uszczerbku na zdrowiu z wypadkiem pozostającym w związku z działaniami poza granicami państwa lub chorobą nabytą podczas wykonywania zadań lub obowiązków służbowych w ramach działań poza granicami państwa albo orzeczenia lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS ustalającego uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową wydanego dla celów świadczeń ubezpieczenia społecznego oraz decyzji administracyjnej o przyznaniu świadczeń odszkodowawczych albo prawomocnego wyroku sądu zasądzającego odszkodowanie.

W dniu 31 marca 2014 r. J.P. złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej odmowy przyznania statusu weterana poszkodowanego oraz wydania decyzji o skierowaniu na badania przez wojskową komisję lekarską. Postanowieniem Ministra Obrony Narodowej z 29 maja 2014 r. zawieszono postępowanie odwoławcze w przedmiocie odmowy przyznania statusu weterana poszkodowanego J.P. do czasu zakończenia postępowania sądowego w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych, ponieważ w ocenie Ministra Obrony Narodowej rozstrzygnięcie w sprawie o nadanie statusu weterana poszkodowanego zależy od rozstrzygnięcia zapadłego w postępowaniu przed Sądem w niniejszej sprawie.

Decyzją z 26 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, powstałej w czasie pełnienia służby wojskowej. Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 11 października 2013 r., oddalił odwołanie J.P. od powyższej decyzji. Na skutek apelacji J.P., Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 25 czerwca 2015 r., uchylił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K..

Decyzją z 7 marca 2014 r. Minister Obrony Narodowej przyznał J.P. status weterana.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że spór między stronami dotyczył tego, czy wnioskodawca przebywał na misji w L. jako pracownik cywilny, czy też jako żołnierz w czynnej służbie wojskowej, a w związku z tym, czy J.P. powinien zostać skierowany do wojskowej komisji lekarskiej w celu ustalenia czy doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku i w konsekwencji – czy powinno mu zostać przyznane jednorazowe odszkodowanie.

Sąd Rejonowy w K. uznał, że odwołujący się nie spełnia podstawowej przesłanki do ubiegania się o jednorazowe odszkodowanie na podstawie ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (tekst jednolity: Dz.U. z 2014 r., poz. 213), a co za tym idzie także do skierowania do właściwej wojskowej komisji lekarskiej.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że odwołujący się, podczas pobytu na misji w L. w okresie od 25 października 2000 r. do 26 kwietnia 2001 r., nie był żołnierzem w czynnej służbie wojskowej. Zdaniem Sądu pierwszej instancji okoliczność, że odwołujący się posiadał mundur i nosił stopień sierżanta, miał broń krótką i długą oraz nieśmiertelnik, nie oznacza jeszcze, że był żołnierzem w czynnej służbie wojskowej. Takie było wyposażenie pracowników cywilnych zatrudnionych na podstawie umów o pracę.

Sąd Rejonowy odmówił wiary zaświadczeniom wojskowym z 26 listopada 2000 r. i 7 grudnia 2000 r., które stwierdzają, że J.P. odbywa czynną służbę wojskową w Polskim Kontyngencie Wojskowym w siłach pokojowych organizacji międzynarodowych, ponieważ zaświadczenia te podpisane są przez osobę bez wskazania jej stanowiska i dlatego w ocenie Sądu nie są wiarygodne, pozostają ponadto w sprzeczności z zawartą przez powoda 11 października 2000 r. umową o pracę oraz zaświadczeniem Wydziału Organizacyjno-Kadrowego PKW U. z 9 kwietnia 2001 r. Sąd pierwszej instancji podkreślił, że z karty ewidencyjnej J.P. nadesłanej przez Wojskową Komendę Uzupełnień w K. wynika, że odwołujący ma stopień wojskowy szeregowy.

Sąd pierwszej instancji zauważył, że decyzją z 7 marca 2014 r. Minister Obrony Narodowej przyznał J.P. status weterana, przy czym w żadnym wypadku

decyzja ta nie potwierdza, że odwołujący się podczas misji w L. był żołnierzem w czynnej służbie wojskowej.

W świetle powyższego, Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z 6 listopada 2015 r., oddalił odwołanie J.P. od decyzji Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w K. o jednorazowe odszkodowanie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł J.P., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyrażającą się w błędnym przyjęciu, że wnioskodawca nie spełnia podstawowej przesłanki do ubiegania się o jednorazowe odszkodowanie na podstawie ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową, a co za tym idzie, do skierowania do właściwej komisji lekarskiej, ponieważ podczas pobytu na misji w L. w okresie od 25 października 2000 r. do 26 kwietnia 2001 r. nie był żołnierzem w czynnej służbie wojskowej;

2) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. przez uznanie, że skarżący nie odbywał czynnej służby wojskowej, podczas gdy z zaświadczeń z 26 listopada 2000 r. i 7 grudnia 2000 r. wynika, że J.P. odbywał czynną służbę wojskową w Polskim Kontyngencie Wojskowym w siłach pokojowych organizacji międzynarodowych, a żadne względy nie przemawiały za przyjęciem, że zaświadczenie wystawiono sprzecznie z rzeczywistym stanem rzeczy.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i skierowanie go do właściwej wojskowej komisji lekarskiej, tj. Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w Ł., co jest nierozłącznie związane z potrzebą uzyskania świadczenia odszkodowawczego celem ubiegania się przez wnioskodawcę o status weterana poszkodowanego, ewentualnie o uchylenie wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedzi na apelację Wojewódzki Sztab Wojskowy wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 22 czerwca 2016 r., oddalił apelację.

W opinii Sądu drugiej instancji, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonując następnie oceny wiarygodności i mocy dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. Dokonane przez Sąd Rejonowy na tej podstawie ustalenia w zakresie zaistniałego stanu faktycznego Sąd Okręgowy przyjął jako własne.

Bezsporne było, że J.P. uczestniczył w misji poza granicami kraju w Polskim Kontyngencie Wojskowym U. w okresie od 25 października 2000 r. do 26 kwietnia 2001 r. na podstawie umowy o pracę. Wykonywał pracę w plutonie maszyn ciężkich, wchodzącym w skład pododdziału inżynieryjno-saperskiego, jako kierowca operator. Okoliczność, że apelujący nosił mundur ze stopniem sierżanta, miał broń krótką i długą oraz nieśmiertelnik, nie oznacza jeszcze, że był żołnierzem w czynnej służbie wojskowej. Zeznający w sprawie w charakterze świadka J.Z., przebywający w Polskim Kontyngencie Wojskowym w składzie misji specjalnych U., zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony zawartej z Wojskowymi Misjami Pokojowymi w W., wykonujący pracę jako pracownik cywilny na stanowisku murarza w plutonie remontowo-budowlanym, wchodzącym w skład pododdziału inżynieryjno-saperskiego, w sposób jednoznaczny wyjaśnił, że wszyscy pracownicy cywilni nosili stopień sierżanta, bo taki był przypisany do danego etatu oraz że stopień ten nie musiał się zgadzać z faktycznym stopniem wojskowym. Zeznał ponadto, że pracownicy cywilni na misji w L. posiadali mundur i broń, głównie „dla postrachu”. Umundurowanie, jakie posiadali, nie obowiązywało w czasie świadczenia pracy, podczas której nosili ubrania robocze. Z całą stanowczością zeznał też, że wnioskodawca nie pełnił funkcji oficera, gdyż nie była ona przydzielana pracownikom cywilnym. Co się zaś tyczy kwestii posiadania broni, to z zeznań samego wnioskodawcy J.P. wynika, że strzelał z broni tylko na strzelnicy. W świetle powyższego, Sąd odwoławczy podtrzymał stanowisko Sądu pierwszej instancji i uznał, że J.P. nie spełnia przesłanek do ubiegania się o jednorazowe odszkodowanie na podstawie ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. wniósł J.P.. Wyrok ten zaskarżył w całości, opierając skargę kasacyjną na podstawach:

1) naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 382 k.p.c. i art. 381 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 236 k.p.c. i art. 391 k.p.c. przez pominięcie przez Sąd Okręgowy w K. nowych dowodów zawnioskowanych przez ubezpieczonego;

2) naruszenia prawa materialnego, tj. art. 67 ust. 1, art. 68 ust. 1 pkt 2 oraz art. 74 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Dz.U. 2015 r., poz. 827 ze zm.) przez ich niezastosowanie, chociaż z ustaleń poczynionych przez Sąd wynikało, że J.P. w czasie misji w L. nosił mundur z oznaczeniem stopnia sierżanta oraz broń krótką i długą, a z przepisów tych wynika, że uprawnienie do noszenia munduru, oznak wojskowych, stopni wojskowych i odpowiedniego wyekwipowania przysługuje jedynie żołnierzom w służbie czynnej, w trakcie czynności służbowych.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości oraz zniesienie postępowania przed Sądem Okręgowym w K., jak również uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w K. z 6 listopada 2015 r. w całości oraz zniesienie postępowania przed tym Sądem i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K..

Pełnomocnik skarżącego wniósł także o ustalenie i przyznanie na jego rzecz wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym w wysokości maksymalnej i oświadczył, że nie została ona opłacona w żadnej części.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi w świetle postawionych zarzutów naruszenia prawa materialnego. Powołał się także na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (tekst jednolity: Dz.U. z 2014 r., poz. 213 ze zm.), przez udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy wskazane w tym przepisie odszkodowanie przysługuje również żołnierzom, którzy doznali stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku pozostającego w

związku z odbywaniem czynnej służby wojskowej w rozumieniu art. 59 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r., poz. 1430), czy jedynie żołnierzom, którzy doznali stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby wojskowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna nie jest kolejnym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Rozpoznawanie spraw sądowych odbywa się zasadniczo w dwóch instancjach merytorycznych. Ewentualna możliwość dalszego postępowania przed Sądem Najwyższym stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Pełnomocnik skarżącego przytacza dwa powody uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przy czym obydwa sprowadzają się w istocie do zakwestionowania ustalenia Sądów *meriti*, że skarżący nie był żołnierzem w czynnej służbie wojskowej. To ustalenie bezpośrednio rzutuje na zastosowanie w stosunku do niego ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową. Zgodnie z art. 2 ust. 1 tej ustawy, świadczenia odszkodowawcze określone w ustawie przysługują żołnierzowi, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na

zdrowiu wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej, z wyjątkiem terytorialnej służby wojskowej pełnionej dyspozycyjnie, albo wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej, jak również żołnierzowi, który poniósł szkodę majątkową wskutek wypadku, a także rodzinie żołnierza, który zmarł wskutek wypadku lub choroby.

Definicję pojęcia „żołnierza w czynnej służbie wojskowej” zawiera ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 59 tej ustawy, żołnierzami w czynnej służbie wojskowej, w rozumieniu ustawy, są osoby, które odbywają lub pełnią następujące jej rodzaje: zasadniczą służbę wojskową; przeszkolenie wojskowe; terytorialną służbę wojskową; ćwiczenia wojskowe; służbę przygotowawczą; okresową służbę wojskową; służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny. Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 1726), żołnierzami w czynnej służbie wojskowej są również żołnierze zawodowi.

Sąd odwoławczy, oceniając zastosowanie wobec skarżącego ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową, dokonał niezbędnych ustaleń faktycznych, z których jednoznacznie wynika, że skarżący świadczył pracę na rzecz Zakładu [...], wykonując czynności pracownicze w Polskim Kontyngencie Wojskowym na terenie L.. Skarżący był więc cywilnym pracownikiem wojska, zatrudnionym na podstawie umowy o pracę. O tym charakterze zatrudnienia skarżącego świadczyły też dokumenty wystawione przez Wydział Organizacyjno-Kadrowy Polskiego Kontyngentu Wojskowego U..

Zgodnie z art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c., Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W związku z tym każda z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna być sformułowana na bazie o okoliczności mieszczących się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń. Te zaś dokonywane są na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów, które przed dokonaniem ustaleń sąd ocenia według kryteriów przewidzianych w art. 233 k.p.c.

Sąd Najwyższy nie jest sądem faktów. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Przytoczone argumenty mające rzekomo przemawiać za potrzebą wykładni prawa nie mogą służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Nie można także mówić o oczywistej zasadności skargi, wówczas gdy sugerowany rażący błąd subsumcji jest wynikiem odmiennej oceny materiału dowodowego. Nie można pod pretekstem naruszenia prawa materialnego dążyć do podważenia dokonanych przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych. Skarżący po raz kolejny przedstawia twierdzenie, że skoro nosił mundur, miał przypisany stopień sierżanta, posiadał broń, to był żołnierzem w służbie czynnej. Powyższe twierdzenie nie znalazło poparcia w ustaleniach faktycznych Sądu *meriti*. O statusie żołnierza w czynnej służbie wojskowej nie świadczą zewnętrzne znamiona (mundur, naszyty na mundurze stopień wojskowy, broń, nieśmiertelnik), lecz rzeczywisty, wynikający z przepisów prawa publicznego charakter prawny pełnienia służby.

W ocenie Sądu Najwyższego, argumenty uzasadniające wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadzają się do próby podważenia ustaleń faktycznych Sądów *meriti* przez dokonanie odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. W sprawie nie zachodzi potrzeba wykładni przytoczonych przez pełnomocnika przypisów, skoro hipoteza wskazanych norm obejmuje podmiot, którym w świetle prawa skarżący nie jest – nie jest żołnierzem, a co za tym idzie bez znaczenia dla sprawy jest ocena relacji między sformułowaniami „żołnierz pełniący służbę wojskową” oraz „żołnierz odbywający służbę wojskową”. Należy zwrócić uwagę, że podniesiona przez skarżącego „potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności” dotyczy przepisów prawa, które nie zostały wskazane w ramach kasacyjnej podstawy naruszenia prawa materialnego. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynikająca z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powinna pokrywać się z podstawą kasacyjną, ze względu na związanie sądu kasacyjnego podstawami kasacji (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Sąd Najwyższy nie dostrzega oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, która musiałaby być widoczna na pierwszy rzut oka, bez szczegółowej analizy podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku oraz dokonanej przez Sąd drugiej instancji kwalifikacji prawnej (subsumcji) ustalonych faktów.

Z tych wszystkich względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (tekst jednolity: Dz.U. z 2015 r., poz. 615) oraz § 15 ust. 2 i § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801).